

hvorfor man netop har valgt det foreliggende Tal og ikke et andet, dog været saa heldigt, at de overordnede Embedsmænd, som det har været forelagt, og som have drøftet det med mig, ogsaa ere blevne staaende derved, som det man burde forlange, og at man ikke burde gaae videre. Forslaget gaaer ud paa, at enhver Underbetjent, der bliver overflødig som en Følge af disse Forandringer, naar han har været ansat i 10 Aar eller derover i Sold- og Consumtionsvæsenets eller anden Stats-tjeneste — jeg sigter navnlig her til de flere Underofficerer, der ere gaaede over i Soldvæsenets Tjeneste — skal være berettiget til at nyde livsvarig Understøttelse af Finantsministeriets Understøttelseskasse efter de almindelige Regler indtil 100 Rbd. aarlig. Den almindelige Regel for Finantsministeriets Understøttelseskasse har været den, at den høieste Pension for Toldofficerer var 80 Rbd.; derimod har der for andre lignende Klasser af Officerer, navnlig under andre Brancher af Finantsministeriet, som i 1848 bleve forenede med Soldvæsenet, været tilstaaet en høiere Understøttelse, nemlig indtil 100 Rbd. livsvarigt, og det er dette Beløb, som i Anmærkningerne til Finantsloven for indværende Aar, der er vedtagen af Rigsdagen, er blevet opført som det Beløb, H. Majestæt foreløbigt havde ansat som Grændsen for den Understøttelse, der maatte gives paa Livstid for ikke pensionsberettigede Bestillingsmænd. Jeg har troet, at det vilde finde Rigsdagens Bifald, at jeg indstillede, at dette Maximum, som indeholder en Forskiel af 20 Rbd. mere i Betjentenes Faveur, fattes i Loven, saaledes at de sminste Underbetjente, som ikke maatte finde Ansættelse under den nye Tingenes Orden, tildeels som en Følge af, at de ere affaldige — og man søger naturligviis ved en saadan Overgang at beholde de bedste Kræfter —, maatte kunne gives indtil 100 Rbd. i livsvarig Understøttelse. Man har naturligviis søgt fortrinnsviis at faae de dygtigste Betjente opførte som dem, der skulle blive, og derimod at faae de mindre dygtige og affaldige satte paa Afgangslisten, og jeg skal tillade mig at bemærke, at de Affaldiges Antal er noget større end det under almindelige Forhold vilde være, fordi denne Sag i en

Række af Aar har været forberedt, og fordi jeg, saalænge jeg har havt med den at gjøre, har gjort mig til Regel, aldrig at affædige Noget uden i alleryderste Nødstilsælde, naar de ikke længere vare istand til at forestaae deres Tjeneste, for at man ikke i Tiden skulde gjøre flere ulykkelige end høist nødvendigt, naar det nemlig kom til Consumtionens Ophævelse; og de samme, som vilde være blevne affædige inden Consumtionens Ophævelse paa Grund af Alder og Svaghed, vilde jo være lige saa ilde farne allerede tidligere som nu, og Forskielen vilde saaledes kun blive den, at et større Antal af det tjenstdygtige Personale nu vilde blive at affædige. Der er lagt megen Vægt paa 10 Aars Tjeneste, idet der nemlig er foreslaaet en livsvarig Understøttelse for dem, der have været 10 Aar eller derover i Statens Tjeneste, hvorimod der, naar de have været ansatte i kortere Tid, er foreslaaet, at de skulle for hvert Aar, de have tjent Staten, have i ligesaa mange Aar efter Affædigelsen en aarlig Understøttelse til Beløb $\frac{1}{3}$ af deres havte faste Gage. Det vil altsaa for enhver Betjent, der f. Ex. har tjent i 9 Aar blive i de 9 Aar $\frac{1}{3}$ af den faste Gage, men efter de 9 Aars Forløb slet Intet; det er det Hele, Staten giver dem. Denne Trediedeel af den faste Gage, vil kun i meget saa Tilfælde overstige 80 Rbd., men sædvanlig variere mellem henved 70 til 80 Rbd. Grunden, hvorfor jeg har troet, understøttet af de mig nærmest tilhændegaende Embedsmænd, at maatte fastholde denne Grændse for at basere det Forslag, som her foreligger, er den, at Consumtionens Ophævelse i Grunden i 10 Aar har været paa Bane, saaat man med stor Føie kan sige, at enhver Underbetjent, der uden at have tjent Staten tidligere som Militair, (og isaafald henhører han under den første Categorie, der faaer livsvarig Understøttelse), har været ansat i Soldvæsenets Tjeneste, i Løbet af de sidste 10 Aar, er traadt ind deri med den Bevidsthed, eller ialfald under saadanne Omstændigheder, at han burde have den Bevidsthed, at han traadte ind i en precair Stilling; og, naar han derfor faaer en saadan Understøttelse, som her er foreslaaet, saa troer jeg, at der fra Statens Side er gjort vel ikke Alt hvad man kunde ønske for den